

СЕСТРИЧКАТА АЛЪОНКА И БРАТЧЕТО ИВАНЧО

Превод от руски: Стоянка Мозгова, 1984

chitanka.info

Имало едно време един мъж и една жена, те си имали дъщеричка Альонка и синче Иванчо.

Но не щеш ли, майката и бащата умрели и останали Альонка и Иванчо сам-саминки.

Тръгнали те по белия свят да скитат. Вървели по един далечен път, през едно широко поле и на Иванчо му се допило.

— Альонке, сестричке, искам да пия!

— Почакай, братче, да стигнем до кладенеца.

Вървели, вървели — слънцето припича, кладенецът далече, жегата не им дава покой, целите вир-вода. Не щеш ли, гледат — краве копитце, пълно с водица.

— Альонке, сестричке, ще пийна аз от копитцето!

— Не пий, братче, ще станеш теленце!

Братчето послушало и те тръгнали по-нататък.

Слънцето припича, кладенецът далече, жегата не дава покой, целите вир-вода станали. Не щеш ли, гледат — конско копитце, пълно с водица.

— Альонке, сестричке, ще се напия аз от копитцето!

— Не пий, братче, ще станеш конче!

Въздъхнал Иванчо и тръгнали по-нататък.

Вървят, вървят — слънцето припича, кладенецът далече, жегата не дава покой, целите вир-вода станали. Не щеш ли, гледат — козе копитце, пълно с водица.

Иванчо казал:

— Альонке, сестричке, не мога повече, ще се напия от козето копитце!

— Не пий, братче, ще станеш козле!

Не послушал Иванчо и се напил от козето копитце.

Напил се и станал козле...

Вика Альонка братчето, но вместо Иванчо след нея тича бяло козленце.

Седнала Альонка до една купа и горчиво заплакала, тя плаче, а козленцето скача около нея.

Точно тогава минал покрай тях един търговец.

— Защо плачеш, хубава девойко?

Разказала му Альонка за своето нещастие.

Търговецът ѝ рекъл:

— Омъжи се за мен. Аз ще те облека цялата в злато и сребро и козленцето ще живее с нас.

Альонка си помислила, помислила и се омъжила за търговеца.

Заживели те от хубаво по-хубаво, и козлето с тях живяло, яло и пило от една паничка с Альонка.

Веднъж търговецът не бил в къщи. Не щеш ли, като изневиделица дошла една вещица: застанала под прозорчето на Альонка и много миличко я повикала да се окъпе в реката.

Довела вещицата Альонка до реката. Спуснала се върху нея, вързала камък на вратлето на Альонка и я хвърлила във водата.

А тя самата се превърнала в Альонка, облякла нейната рокля и отишла в палатите ѝ. Никой не познал вещицата. Търговецът се върнал и той също не я познал.

Само козленцето знаело всичко. Клюмнало то глава, не пие, не яде. Сутрин и вечер ходи около водата по брягчето и вика:

— Альонке, сестричке моя!

Излез, излез на брега...

Разбрала за това вещицата и започнала да моли мъжа си — заколи, та заколи козлето...

На търговеца му било жалко за козлето, свикнал той с него. Но вещицата така му додявала, така го молила — нямало какво да се прави, съгласил се търговецът:

— Заколи го, щом ти се прииска...

Заповядала вещицата да запалят големи огньове, да кипят котли чугунени, да точат ножове стоманени...

Козленцето разбрало, че малко му е останало да живее, и казало на побацима си:

— Пусни ме преди смъртта да отида на реката, водица да пийна, чревцата си да изплакна.

— Е, иди.

Дотичало козленцето до реката, застанало на брега и жално заблеяло:

— Альонке, сестричке моя!

*Излез, излез на брега!
Огньове горят горещи,*

*котли кипят кипящи,
ножове стоманени острят,
искат да ме заколят!*

Альонка му отговаря от реката:
— Ох, братче мое, Иванчо!

*Тежък камък към дъното ме тегли,
копринена трева ми е краката оплела,
жълти пясъци на гърдите ми лежат...*

А вещицата търсила козлето, не могла да го намери и взела та изпратила слугата:

— Иди намери козлето, доведи го при мен.

Отишъл слугата до реката и гледа: козлето бяга по брега и жално моли:

— Альонке, сестричке моя!

*Излез, излез на брега!
Огньове горят гореци,
котли кипят кипящи,
ножове стоманени острят,
искат да ме заколят!*

А от водата му отговарят:
— Ох, братче мое, Иванчо!

*Тежък камък към дъното ме тегли,
копринена трева ми е краката оплела,
жълти пясъци на гърдите ми лежат...*

Слугата дотичал в къщи и разказал на търговеца за това, което чул на реката. Събрали се хора, отишли на реката, метнали копринени серкмета и измъкнали Альонка на брега. Свалили камъка от шията ѝ, изкъпали я с изворна вода, пременили я с красива рокля. Оживяла Альонка и станала още по-хубава от преди.

А козленцето от радост три пъти се преметнало през глава и отново се превърнало в момченцето Иванчо.

Злата вещица вързали за опашката на един кон и натирили в голото поле.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.